

OTON V. KOMAN, DIJAK:

Izgubljeni rod

Indijanska povest

Ježdila sva skoraj ves dan; samo opoldne sva se zamudila za tri ure, da sta se konja spočila in nakrmila... Molče sva ježdila in prav tako molče naju je kraljica Noč zavila v svoje lahke sence, zasanjala sva o raju, o večnih poljanah, in takrat sem z Tookuhom prvokrat spregovoril besede o Večnem Življenju...

z ogromnim pragozdom. Bil je bogat in miroljuben... Mi belci smo ga imenovali samo Jeana. Imel je dvoje farm, eno ob Kanadski reki, ki je pritok Arkansasa, drugo pa ob Zgornjem jezeru... S Tookuhom sva prenočila v hiši tega Francoza. Z Jeanom sem govoril v materinščini:

— Jean, ali poznate Plavega Toma? —

Konja sta hitela dalje, nevdržno dalje in savana je bila brez konca in kraja...

Zdaj moram predstaviti bralcu ali bralki enega izmed najzanimivejših belcev na Divjem zapadu, svojega slavnega rojaka Jean-Pierrea Fortlirea. V drugem poglavju vas bom seznanil z njim tako natanko, da boste kmalu spoznali značaj in mišljenje mojega rojaka in prijatelja...

Jean-Pierre je bil farmar, estanciero,

— Poznam ga, Louis! —

— Kje mislite, da je zdaj...? —

— Ne vem... —

Ni odgovorjal več na moja vprašanja...

Z Tookuhom sva zjutraj odjezdila od farme, in šele čez leto dni sem videl spet Jeana v Dolini rdečih skal...!

DOGODEK V CHETO-MATTY

Namenila sva se, da pojezdiva v vas Chetto-matty, glavno naselje Ševanojcev... Vsak Delavar, Ševangjec, Apač,

Huronec, vsak Sjuz je poznal vsaj po imenu najzloglasnejšega belca »Plavega Toma«.

Kdo je ta belec?

S Tookuhom sva taborila v pragozdu. Domenila sva se, da bo on stražil do dveh, jaz pa do jutra...

Ko sem se zbudil, mi je rekel Tookuh:

psom. Kaj, če sem jih nekaj pobli! Saj Indijanec ni človek, Indijanec je pes... —

Tedaj pa je že padla Tookuhova roka po njegovi glavi. Nezavesten se je zgrudil in obležal. S Tookuhom sva ga nato privezala na drevo in ga prepustila usodi...

Potem sva odjezdila v Cheto-matty.

— Brat, ko sem hotel pregledati okoličico, ali sva varna, sem pol milje daleč odtod zagledal ogenj, ki je gorel v »Votlini strahov«. Splazil sem se tja in opazil Old Kellerja in Old O' Moora. Oplazil sem s pestjo Toma po glavi, a Old Keller mi je ušel... Imel sem srečo in nesrečo. Govoril sem. Howgh.

Vstal sem in si pretegnil ude, ko sem opazil pred seboj pravo karikaturó moža z zapada. Mož je bil debel, z ogromnim trebuhom, ki se je ves tresel, njegova glava je imela oglate oblike, lase je imel svetle, nos pa mu je štrlel daleč naprej. Lica je imel rdeča kakor mladenič... Noge si je zavil v raztrgane mokasine, ob pasu pa mu je viselo vse polno skalpov nesrečnih ljudi, ki jih je presenetil in ubil. Zdaj me je ta mož gledal z vampirskimi očmi, ki so bile na prvi pogled zelo bedaste...

— Old O' Moor, izročil vas bom Ševanojcem, ker smo nedaleč od njihovih vigvamov... —

V tej vasi je bil dejanski poglavar čarovnik Sibabikh (Železno srce)... Zgodba o tem, kako je postal poglavar, je zelo zapletena...

— Belec si. Nikari me ne izroči tem

Bilo je okoli leta 1813, ko je bil pri Ševanojih najbolj priljubljen človek A-tiki, Blagi mož. To je bil Indijanec svetlih las, velikega trebuha in majhne postave. Priporočil jim je Sibabikha, ki se je izkazal v bojih z belci... Njihov prejšnji poglavar je nekoč izginil in rod je izvolil Železno srce za poglavarja...

Ko sva jezdila z Tookuhom skozi vas, sem našel v travi svetlikajočo se stvar. Bila je ura. Kako to, da je prišla ura v roke Indijancev? Moje začudenje se je še povečalo, ko sem našel na notranji strani kós papirja z napisom, ki zame ni bil preveč skrivnosten.

Pred K., pod K.,

Blizu K. vot....

Pride 16. III. Sam Old K.,

Ta ura mi je pomagala, da se mi je posrečilo vso lopovsko družbo zajeti, čeprav so pozneje razbojniki spet ušli roki pravice. Napis se je izpopolnjen glasil takole:

Pred Koloradom, pod Kanjonom,

Blizu Kaibaške votline

Pride 16. III. Sam Old Keller,

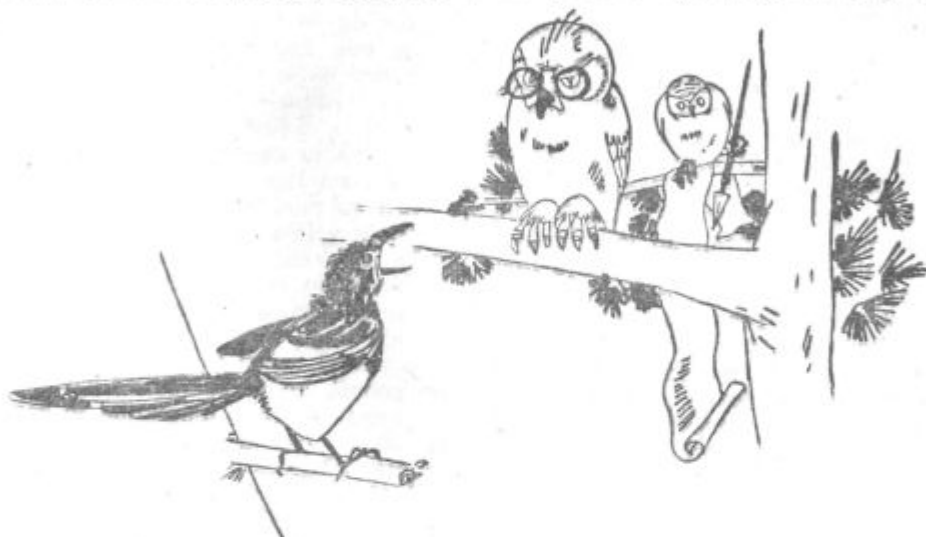
(Dalje prihodnjik)

Josip Vandot:

Ptič krivorepec

Ze nekaj let je preteklo, kar so ptiči v gorskem gozdu izbrali sovo za sodnico, da jim sodi v pravdah in nepravdah. Sova se je izkazala prav vredna velikega zaupanja in časti. Sodila je bistro in pametno, da jo je občudovala vsa gora in so ji pele vse ptice zasluženno hvalo. Sodila pa je z veje najrazkošnejšega borovca na gori. Ker pa je

ple s sosedne gore, je okrog starega borovca odmeval krik in vik, da so sodnico in njenega pisarja potem ušesa bolela tri dni. In imela sta dela in truda, da se jima ponoči še na lov ni ljubilo, pa čeprav sta bila na vso moč lačna in žejna. Rajša sta se potuhnila v borovčevo duplino in sta spala, dokler ju niso v jutru prebudili jastre-

podnevi prav slabo videla, je vedno imela na kljunu nataknjene velike, s črno roževino obroblijene naočnike, da je bila še modrejša in učenejša kakor v navadnem življenju.

Tik pod njo je čepel droben in mršav čuk, ki je z veliko vnemo sproti pisal vse njene modre besede in razsodbe. Čuk je bil siromak in njegovo perje je bilo vse oguljeno. Nikoli ni premogel toliko denarja, da bi si kupil vsaj najskromnejše naočnike. Bil je kratkoviden, zato pa se je s kljunom skoro dotikal papirja, po katerem je pisal. Radi tega se mu je skrivil hrbet, da je bil ubogi pisarček že čez leto dni grbast.

Gorski ptiči in ptice so se kregali vse dni in se večkrat celo prav hudo stegli. Včasih je bila kriva sinica, včasih kobilar a večkrat tudi drozeg. Še celo žolno so jastrebi, sovini biriči, prignali pred sodbo, da ji sodnica izreče zasluženno kazen. A včasih, ko so se stegle sinice s sinicami, ki so se prite-

bi, ki so na sodbo prignali nove zločince.

A vsiti naporji niso bili prav nič v primeru z naporji, ki jih je morala sodnica prestati v sračji tožbi, ki o nji ščebetajo še danes ptice po vsem gorskem gozdu. Pisar čuk je zaradi te tožbe popisal toliko papirja, da bi z njim lahko ovil ves borovec, kjer so se vršile obravnave. Le škoda, da tega ni storil, saj bi mi zdaj lahko in udobno čitali vse, kako se je vršila obravnava in kaj se je vse godilo in govorilo med njo.

Vso tisto noč je bila sova lovila globoko po dolini in se je vrnila v svojo duplino šele pozno v jutru. Upala je, da bo imela danes mir in ne bo nikogar s tožbo in ne bo pretepa, ki bi ga morala soditi. Ze je zaprla oči, trikrat na kratko zadremala in je že spala trdno in globoko.

A hipoma jo je prebudil glasen vrišč pred duplino. Naglo si je pomela oči in nataknila naočnike. Stordla se van

na vejo in je zagledala tam srako, ki je skakala po veji in vreščala. K debelu pa se je stiskal čuk ves preplašen in sam ni vedel, kako naj ubeži vreščiči in razjarjeni sraki.

»Kaj se je zgodilo?« je vprašala sodnica. »Čemu se usajaš, da pošteni še spati ne moremo?«

»Sodnica si, sova, sodnica, pa boš pošteno sodila,« je vpila sraka in je dve uri klepetala na široko in se ni ustavila niti za trenutek. Njeno pripovedovanje je bilo strašno zmedeno in iz vsega tega je sodnica razbrala le to, da je nekdo sraki ukradel dve peresi. Sraka je bila našla — o, ukradla ga ni! — dohi na vasi na oknu zlat prstan, ga pograbila s kljunom in ga odnesla v svoje gnezdo. Sam Bog ve, koliko časa ga je gledala zamaknjena. Predramila se je šele tedaj, ko je v perutnici začutila bolečino. Naglo se je ozrla nazaj in je videla, da ji manjkata dve peresi, eno iz repa, eno iz perutnice. A zagledala je tudi ptiča, ki je pravkar šinil v goščavo in odnesel njeni najlepši peresi. Jojme, kakšna je zdaj brez tistih dveh peres! Ves gozd se ji bo smejal, da ne govori prav nič o dolini, kamor se zdaj še prikazati ne bo smela.

»A kdo ti je ukradel peresi?« je sodnica prekinila strogo. »Ne čenčaj toliko, temveč na kratko izreci svojo tožbo.«

»Ptič krivoper jih je ukradel,« je hitela sraka. »Ptiča krivopera tožim. Že trikrat me je prosil, naj mu za božjo voljo podarim pero. Pa sem ga oključevala. In se je maščeval in mi je ukradel dve peresi. Ptič krivoper...«

A sodnica je ni več poslušala. Strašno je trikrat zaukala, da je jekalo gori po pečinah, kjer se je svetil večni sneg. In ni preteklo deset trenutkov, že so privršali trije jastrebi, sovini biriči, in se vsedli na vejo.

»Brž, le brž!« jim je sodnica velela. »Ptiča krivopera privedite k sodbi! Za kljun, za kremplje ali za rep, to je vseeno.«

Jastrebi niso črhnil ničesar. S šumom in vetrom so se zapodili po gozdu navzdol in prežali z ostrimi očmi. Tu in tam so se dvignili v višave in krožili nad vsem gozdom, se zopet spuščali prav do grmovja in z očmi preiskali vsak kotiček po gori. A iskali so

zaman, ptič krivoper se je pogreznil v zemljo.

Sraka je do večera vreščala na sodnem borovcu in ni utihnila niti za trenutek. Sodnica se je pred njo umaknila v duplino, zaprla vrata, si zatiskala ušesa, da bi ne slišala togotne tožnice in da bi vsaj malo zadremala. A kje naj zaspi, ko je sraka zdaj še huje vpila. Čuk, siromašen pisar, se je še bolj stiskal k debelu in se je bal. A v svojem strahu si ni vedel druge pomoči, kakor da je neprestano in neumorno pisal vse, kar mu je sraka govorila. Popisani papir se je kopicil pred njim, da ga je bilo še bolj strah.

Mračilo se je že, ko so se jastrebi vrnili. »Nismo ga našli«, so rekli. »Udri se je v zemljo.«

»Pa ga pojdite iskat jutri navsezgodaj«, je velela sodnica, vdana v božjo voljo. Jastrebi so odleteli v svoje skalo, znočilo se je, a sraka ni hotela nikamor. Čepela je na veji, a nedaleč od nje se je tresel pisar čuk in je bil ves premrl, lačen in utrujen. Šele pozno ponoči, ko so že vse zvezde gorele na nebu, je sraka umolknila in zaspala. Za njo pa sta zaspala tudi sodnica in njen pisarček.

A zjutraj je komaj prvi svit šinil po gorskih vrhovih, ko je sraka že spet vreščala: »Kje sta moje peresi, sodnica? Kje je pravica? Kje imaš tatu, sodnica? Jaz ga tožim, do smrti ti ga bom tožila, sodnica!«

Sova si je spet ves dan v duplini zatiskala ušesa, sraka je vpila in pisarček čuk se je stiskal k debelu in krčevito pisal po papirju. O, popisanih papirjev je bilo že toliko, da je list za listom frfotal z veje in delal pod borovcem vedno večji kupček. Jastrebi so se spet zaganjali in preganjali po gori in nad gozdom in iskali ptiča krivopera. A ga ni bilo nikjer in zdaj so bili resnično prepričani, da ga je požrla zemlja.

Še dva dni so ga iskali. Sova je že umirala od lakote, pisarček čuk ni mogel več pisati, ker so mu bili prsti odreveneli od pisanja in ga je bilo strah strašne tožnice. Grba mu je postajala vedno večja, vid mu je že popolnoma opešal in Bog ve, kaj bi se mu bilo še zgodilo, da niso jastrebi četrtega dne privlekli nesrečnega krivopera pred sodišče. Ko ga je sraka zagledala, se je zaprašila vanj in umori-

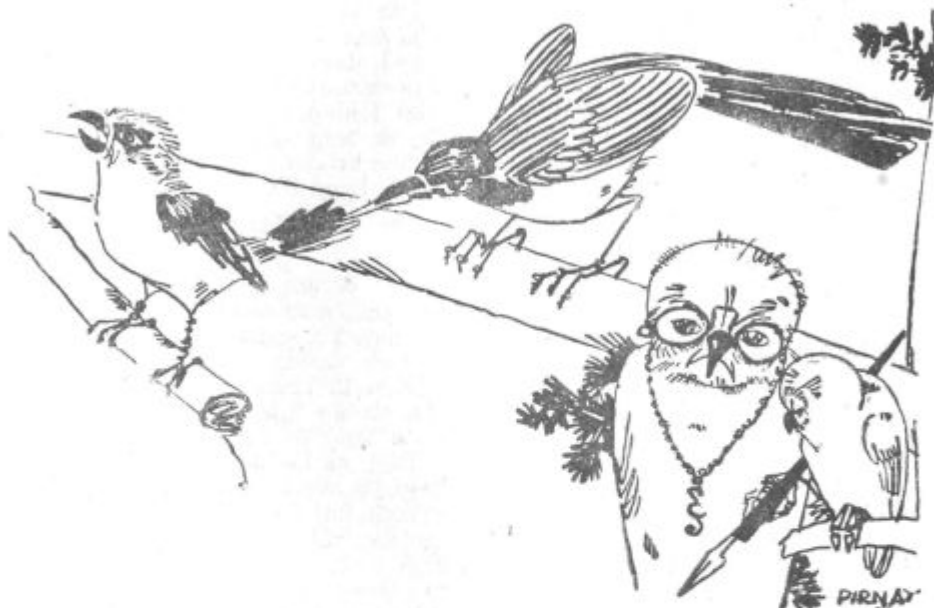
la bi ga bila, da ga jastrebi niso branili.

»Ali si res ukradel sraki dve peresi?« ga je nahručila sodnica.

»Nisem in nisem,« se je zagovarjal in je lagal ptič krivoper. A laž mu ni

sodbo in biriči jastrebi naj jo razglase po vsem gorskem gozdu.«

Sraka je vreščala od veselja in kakor bi mignil, je iztrgala iz krivoperovih peroti dve peresi. Ptič krivoper je zastokal od bolečine in je odletel da-

pomagala prav nič, zakaj dva hroščka sta pribrenčala in povedala, da sta na lastne oči videla, kako je ukradel zamaknjeni sraki najlepši dve peresi. Tatvina je bila torej dognana in treba je bilo le še sodbo izreči. Sova je modra in učena, radi tega ji je bilo kaj lahko, da je razsodila pošteno in kakor je bilo treba in kot je zaslužil ptič krivoper.

»Nemaren tat si,« je rekla. »Zaslužil si, da ti sraka izkljuže oči. A ker si kradel prvič, naj bo sodba milejša. Ker si izpulil sraki dve peresi, naj ti tudi sraka izpulji dve peresi. A da bo ves svet vedel, da si tat, se boš od danes naprej imenoval srakoper, a nič več krivoper. Pisar čuk, zapiši to ob-

leč v gozd, kjer je imel gnezdo, skrito na samotnem drenu. Bilo ga je sram, a ne radi tega, ker sta mu manjkali dve peresi, temveč ga je bilo sram grdega imena, s katerim ga bodo zdaj klicali po vsem svetu. Nikamor se ni zdej upal, na svojem drenu je sedel in se noč in dan jezil nad hroščki, ki so ga tako hudobno izdali. Od jutra do večera je prežal nanje, jih lovil in v jezi nabadal na drenove trne, da so kot čuden venec ovijali njegovo gnezdo.

In tako se huduje in tako dela še danes in tako bo delal ves čas, dokler bo stal gorski gozd in se bo ptič krivoper imenoval srakoper.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Po dolgem obotavljanju se Ti prvič oglašam in napisal Ti bom odgovor na Tvoje drugo vprašanje: »Kaj v časniku najrajši berem.«

Ves teden nestrpnno pričakujem nedeljsko »Jutro«. Gotovo boš takoj uga níl kakaj. Takoj ko ga dobim v roke, izrežem iz njega »Mlado Jutro«. Najprvo pogledam slike, potem pa začnem čitati povest »Izgubljeni rod«, ki jo vedno izrežem in spravim.

Pa tudi v »Jutru« me veliko zanima. Rad čitam povest s slikami »Zakleti grad«. Potem pogledam ali zmagujejo Kitajci ali Japinci? Ko prečitam to, začnem čitati o španski vojni, kako se širi republikanska ofenziva ob Ebru, potem pa pogledam ali je general Fran co zopet kje zmagal.

Vse to me zanima, pa še mnogo drugega. Imam pa eno veliko željo, kakor vsi drugi Jutrovčki, da bi se »Mlado Jutro« povečalo. Prav lepo Te pozdravlja

Berčič Branko, dijak

I. b razr. I. drž. real. gimn. Škofja Loka, Mestni trg 8

Dragi stric Matic! V časniku berem najrajši zgodbe, ki so na strani »Iz življenja in sveta«. Nova pravljica o zakletem gradu mi ni všeč. Vsak dan pa rada berem anekdote in smešnice. Oh nedeljah berem najrajši »Mlado Jutro«. Ali ne bi moglo »Mlado Jutro« izhajati po dvakrat na teden. V »Mladem Jutru« me najbolj zanimajo pisma Jutrovčkov. Politiko pa nikoli ne preberem, tatek pravi, da sem še premajhna za takšne reči. Lepo pozdravljam Tebe in vse Tvoje zveste prijatelje

Tvoja Marica Jelenc, dijakinja I. razr. mešč. šole v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Največja krivica, ki sem jo kdaj storil svojim staršem je bila tale: star sem bil komaj osem let, ko me je neki navihan tovariš pregovoril, naj pobegnem z doma. O najinem načrtu nisem nikomur nič povedal in lepega jutra sva se res odpravila v svet. Šla sva peš iz Novega mesta do Kočevja in odtod proti Sušaku. Doma sva si nabasala nahrbtnike z raznimi dobrotami iz mamine shrambe in tako nisva bila lačna. Toda kmalu so naju začele boleti noge. Ko sva

prišla na Sušak naju je pa stražnik prijel in naju z vlakom odpeljal domov. Doma sem našel mater vso objokano in tudi oče je bil videti hudo zaskrbljen. Palica je pela novo mašo. Toda to ni bilo najhujše. Ko me je mama objela in je na glas zajokala, sem se šele zavedel, v kakšen strah sem pripravil starše. Hudo mi je bilo in odkritosrčno sem se kesal, da sem bil tako lahkomišeln. Tedaj sem sklenil, da ne bom staršem nikoli več storil takšne krivice. Svojo obljubo sem tudi držal, Lepo Te pozdravlja

Tonček Sfiligoj, dijak III. razr. real. gimn. v Ljubljani.

Kaj berem najrajši v dnevnikih? Časi danes so nemirni, tam čez lužo in pri nas. Po vsem svetu, zemlji širni agencij raznih vpraša glas... Radio, telefon in cesta... vse obvlada časopis; slavna tuja vlemesta: London, New York in Pariz!

Tam, na Daljnem Vzhodu, strelji pokajo in mina. Japonci Nan-king so zavzeli, kaj bo rekla Kina? Čangkajšek armado zbira, armado tujih, ne kitajskih mož, Batjuška Rus ga pa podpira, Japonska mu preti: ne boš! In Franco v Spaniji zmaguje, kako dolgo Madrid že upiraš se? Anglež na Nemce se huduje, dovolj topov in tankov je! V Ameriki pa le gradijo letala, ladje in »mašingevir«, in dan za dnem v svet kričijo: to vse storimo le za mir! — Samo polit'ka me zanima, kaj dela tuj in narod naš? In še roman Kendričca Jima... vse drugo je le prazna laž!

Koš Vladko, dijak klas. gimn. v Mariboru.

DAJ NAM DANES...

*Tiho pada noč na koče
s črnim plaščem čez zemljo,
nekje v daljavi stroj ropoče
in črne sence v noč gredo,
V barakah nizkih luč se vžiga,
na svetlo cesto medlo zre;
iz koč ponižnih klic se dviga,
iz bednih src molitev vre...*

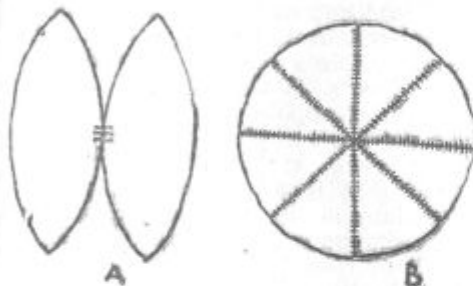
*Molitev ta je bednih glas,
Še vedno isti krik ponavlja: »Daj danes
a zanjo svet je gluhi
naš nam suhi, grenki kruh!«*

Vladko Koš, dijak klas. gimn. v Mariboru.

Kako si sam napravim žogo

Pridni Jutrovčki si lahko naredijo žogo sami. Razložimo vam, kako to gre.

Vzemite zavoj lesne slame, napravite iz nje poljubno veliko trdo kepo in jo ovijte s starimi krpami. Vse mora biti zelo trdo. Krpe prišijte, a pazite, da žoga ohrani lepo okroglo obliko. Iz starih barvastih kosov blaga si urežite več ovalnih oblik (glej slika 1) tako dolgih, kakor je polovica obsega žoge. Te kose sešijte v sredini (glej slika),

ovijte z njimi žogo in sešijte oba končna kosa skupaj. Nato strnite vse šiljaste konce krp v sredini žoge in šivajte z gostimi vbodi od enega konca žoge do drugega (glej sliko 3). Zadelajte vse niti, pa imate lepo žogo, ki vam bo prav tako dobro služila kakor kupljena.

Drugi način izdelave je tak: vzemite prav takšno slamo kakor v prvem primeru. Ovijte jo zelo trdo z volno. Pazite, da bo ležala nit poleg niti, da bo vsa slama pokrita. Vse niti se morajo križati na istih mestih. Ko je slama zelo trdno ovita, denite volneno nit v debelo iglo in jo zašijte na mestu, kjer se vse niti križajo. Potem šivajte zanke v krogu; tako da primete vsako zanko s palcem leve roke. Vbadajte vedno v isto mesto. V prvi vrsti napravite le malo zank. Potem začnite drugo vrsto. V vsako zanko napravite dve zanki, ki jih imate še enkrat toliko kakor v prvi vrsti. Tudi v tretji vrsti napravite v vsako zanko dve zanki. V naslednjih vrstah pa delajte kakor se vam zdi potrebno, ali v vsako zanko samo po eno ali pa po dve. Pazite, da bo vse trdno, da ne bodo zanke preohlapne. Tako zgotovite prvo polovico žoge.

V drugi polovici pa vbadajte v vsako drugo zanko, kakor je potrebno, da se zanke tesno primejo žoge. Na koncu

dobite spet samo nekaj zank; nit vsijte. Drugi način je bolj zamuden, a te žoge so bolj trpežne in prožne. Vse žoge lahko napravite iz ostankov, ki jih vrže mamica med staro šaro; vse se lahko porabi za to priljubljeno igrato.

Dve zgodbi o volku

Volk in žerjav

Nekoč se je volku pri jedi zataknila kost v goltancu; tedaj je obljubil žerjavu, ki je stal blizu njega, veliko nagrado, če mu s kljunom potegne kost iz vrata. Dolgovrati žerjav je volku ustregel, nato pa je zahteval za svojo uslugo plačilo. A volk se je le zarežal in pokazal zobe, rekoč: »Boga zahvali, da si živ izvelkel glavo iz volčjega žrelala«

Volk na smrtni postelji.

Volk je ležal v svojem brlogu in umiral. Zamislil se je v svojo prošlost in dejal:

»Vem, grešnik sem, a ne izmed največjih. Mnogo slabega sem napravil, pa tudi mnogo dobrega. Nekoč, se spominjam, mi je prišel mlad janjček tako blizu, da bi ga bil lahko pohrustal; ali jaz mu nisem storil ničesar. Istočasno se mi je tudi izza grmovja rogala bela ovca, ki se je bila izgubila od svoje črede. Tudi njej nisem storil ničesar žalega.«

Lisjak, ki je stal pri umirajočem volku, se je nasmehnil in dejal:

»Priča sem, da si govoril resnico, in dobro se spominjam vseh okolištin. To se je zgodilo takrat, ko se ti je zataknila v goltancu kost, katere te je rešil dobrosrčni žerjav. Tej okoliščini sta ovca in janjček dolžnika za svoje življenje.«

In volk, ki je strašno nerad slišal resnico, je izdihnil.

Šale za male

Pomota.

Breda svoji mamici: »Oh, mamica, ves čas me že grize stenica!«

Mamica: »Pojdi, no, pojdi, norček, saj nimamo stenic. To je pomota!«

Breda: »Oh, mamica, pravkar me je pomota spet ugriznila!«

Kaj se je najprej pokazalo?

V šoli je učitelj priporočal učenecem, naj se ukvarjajo z vrtnarijo in naj potem v šoli poročajo o svojih uspehih. Mali Tonček je pripovedoval, da je postavil dva zaboja zemlje na okno, ker doma nima vrta. V en zaboju je zasadil solato, v drugega pa špinado.

»Nu,« ga je vprašal učitelj, »in kaj se je najprej pokazalo?«

»Najprej se je pokazal stražnik,« je žalostno povedal Tonček, »in rekel, da moram odstraniti zaboja, da ne padeta komu na glavo.«

Pri obedu

Mamica: »V moji kuharski knjigi je polno napak.«

Janezek: »To sem zapazil pri torti, koščki so bili premajhni!«

—o—

Gospa Svetinova pride vsa razburjena k sosedu in vpraša:

»Povejte mi, draga gospa, kaj ste danes skuhalo za obed?«

Soseda jo začudeno pogleda in na posled odgovori: »Makarone in špinado!«

Tedaj se gospa Svetinova zasmije: »Tak makarone in špinado! Pomislite, vaš deček mi je pa rekel, da kuhate bele kače s travo!«

Listnica uredništva

Pozor Jutrovčiki! Dopisov brez podpisa ne priobčujemo. Enaka usoda čaka tiste, ki pošaljajo svoje spise v nefrankiranih ovojih.

★

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Zagar Cirilo, dijak IV. razr. real. gimn. v Sremskih Karlovcih, Ertl Miloš, dijak I. a razr. real. gimn. v Mariboru, Kunstek Marij, uč. IV. razr. v Mariboru, Franci Jelnikar, dijak II.

razr. drž. real. gimn. v Celju, Marjan Hribernik, dijak I. razr. klas. gimn. v Mariboru, Kos Vladko, dijak klas. gimn. v Mariboru, Dušan Škedl, dijak III. razr. gimn. v Ljubljani.

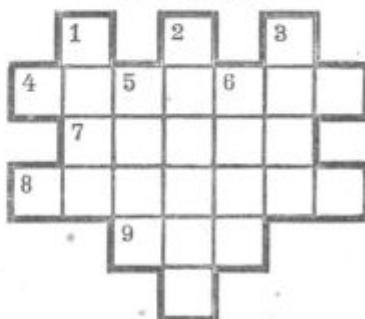
T. D. K. p. M. S.: Vaše pesmi še niso zrele za tisk.

★

B. T. dijakinja, Lj. P. 11: Ljuba Tatjana! Tudi jaz sem opazil grdi in — o tem sem prepričan — povsem neopravičeni napad, ki ga navajaš. Čeprav ga s Teboj vred obojam, vendar mislim, da Te ne sme razburjati. Izbruh nesnicoljubnega sovraštva so žalostni samo za tistega, kdor jih zagreši. Ti bodi ponosna na to, da si sokolska naraščajnica, in ne pazi na žalitve tistih, ki se bahajo s tem, da so nekaj drugega kakor Ti. Išči si zadoščenja v vnetem izpopolnjevanju svoje sokolske dolžnosti in plačuj hudo s tem, da daješ vsem, ki še niso izpregledali, zgled obrzdanosti, pravičnosti in sestrskosti ljubezni do vsakogar, kdor nosi naše skupno ime. Nikoli ne pozabi, da je Tvoj današnji nasprotnik v resnici samo brat, ki si mu dolžna pomagati, da spozna resnico in krene na pravo pot. V tej misli Ti kliče »Zdravilo«

stric Matić

Križanka

Vodoravno: 4. pristaniško mesto v Dalmaciji; 7. polž; 8. seznam praznikov; 9. naplačilo.

Navpično: 1. pralni pripomoček; 2. stoječa voda; 3. pevčevo glasbilo in valuta evropske države; 5. nevestina oprema; 6. vera v izpolnitev želje.

Rešitev kvadratov

e, es, res, srce, cesar, Sremac, Srepnica, mesarica